AFGELOPEN WOENSDAG IN DE HOOFDKLASSE….

Star 11 – Dombo 2, 6 november 2013

Anatomie van een vette winstpartij

Door Peter Bosman

Het overzicht van Stef Leeuwenburgh van de districts viertallen dwong me tot een ontnuchterende reactie. Het is natuurlijk vleiend te lezen dat wij (Star 11) achter elkaar twee klinkende overwinningen hadden behaald, maar hoe zuiver klonken die overwinningen nou eigenlijk? Ik had bij die 18-2 al het gevoel dat het niet helemaal onze verdienste was. Ditmaal stond ik op scherp om te achterhalen hoe we aan die 19-1 zijn gekomen. Op vier spellen had slem kunnen worden geboden en gemaakt. Die werden op beide tafels gemist.

De meeste mensen halen dan hun schouders op –geen score, niks aan de hand. Ik voel iets anders: kansen gemist. Er werden verder, die gemiste slems niet meegerekend, nog 16 manches geboden, 11 in OW en 5 in NZ. Die vijf van NZ, waarvan er twee down gingen, sloegen uit. Dat gold ook voor zes van de 11 manches in OW. Vijf van de elf werden echter door onze OW binnengesleept terwijl die down hadden gemoeten (de computeruitdraai laat daar geen twijfel over). De tegenpartij heeft inmiddels niet alleen slemkansen gemist, net als wij, maar ook vijf mogelijkheden ons in een te scherpe manche down te spelen. Op drie ervan gingen zij wel onderuit, in de twee andere bleven ze terecht in een deelscore.

Op de drie eerste manches verdienden we 12, 13 en 12 imps, op de laatste twee 10 en 10, bij elkaar 57.

Als we op die drie gewoon ook down waren gegaan hadden we al 37 imps minder gehad De laatste twee had ons zelfs -6 plus -6 kunnen kosten, -12 .We zouden dan met 8-12 hebben verloren.

Dit betekent allemaal niet dat we het slecht hebben gedaan, maar dat de tegenpartij het nog slechter deed.

Hoe vals kan een overwinning klinken Wat hebben we dan wel goed gedaan? Flink druk zetten op de tegenpartij, goed tegenspelen. Dat werkte. Maar die slems, dat moet beter.